

Lucien van der Walt - Επαναστατικός Αναρχισμός και αντιπαγκοσμιοποίηση

Ο Επαναστατικός Αναρχισμός και το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης Ειδικές αστυνομικές μονάδες μάχονται τη νεολαία. Ένοπλες δυνάμεις καταλαμβάνουν μια μεγάλη αμερικανική πόλη. Δεκάδες χιλιάδες κάτω από αντικαπιταλιστικά πανό. Η δυτική νεολαία και οι εργαζόμενοι μάχονται ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου (Π.Ο.Ε.) και τον ιμπεριαλισμό. Αυτές ήταν οι εικόνες από την «μάχη του Σιάτλ» στις 30 Νοέμβρη 1999 που εντυπώθηκαν στα μυαλά των αγωνιστών σε όλο τον κόσμο, εμπνέοντας εκατομμύρια που παίρνουν μέρος στον ταξικό πόλεμο ενάντια στους πάνω, που μερικοί ονομάζουν «παγκοσμιοποίηση». Ακολουθούμενο από μαζικές διαδηλώσεις στην Ουάσιγκτον και το Νταβός και δύο μαζικές και διεθνώς συντονισμένες κινητοποιήσεις, την 1η Μάη και 26 Σεπτέμβρη 2000, το Σιάτλ έμεινε στην ιστορία, με κάθε έννοια, ένα σπουδαίο σημείο καμπής για την παγκόσμια εργατική τάξη και την αγροτιά.

Και οι αναρχικοί ήσαν στην πρώτη γραμμή αυτών των κινητοποιήσεων και των δραστηριοτήτων αλληλεγγύης, είτε αυτές ήταν στο Ρίο, στο Γιοχάνεσμπουργκ, είτε στην Πράγα, στην Κωνσταντινούπολη, στη Νέα Υόρκη ή στο Δουβλίνο, αναπτύσσοντας την αξιοπιστία τους και αυξάνοντας την λαϊκή τους απεύθυνση. Ενώ στα αστικά ΜΜΕ, όπου οι αναρχικοί χαρακτηρίζονται άγνωστοι από την δεκαετία του '60, τώρα, κατά εκπληκτικό τρόπο, έχουν αποκτήσει μια πολύ μεγαλύτερη εικόνα εξαιτίας του πρωταγωνιστικού τους ρόλου στο νέο κίνημα της «αντι-παγκοσμιοποίησης». Ο αναρχισμός ήταν, εξηγούν οι «New York Times», «η ιδέα που αρνείται να πεθάνει». Η εξουσιαστική αριστερά, σοκαρισμένη που έχει, τελικά, τεθεί στο περιθώριο από τους αναρχικούς, ανακάλυψε ξαφνικά ότι ήταν απαραίτητο να γράψει αισχρά, χοντροειδή και άτιμα πολεμικά άρθρα ενάντια στον αναρχισμό. Είναι ειρωνικό το ότι το αναρχικό κίνημα παραμένει δέσμιο των διαφωνιών για το πώς θα πρέπει να κατευθυνθεί το ίδιο σε σχέση με το κίνημα της «αντι-παγκοσμιοποίησης».

Ενώ η πλατφορμιστική παράδοση του αναρχισμού και αρκετοί αναρχοσυνδικαλιστές έχουν ξεκάθαρα συνταχτεί με το νέο κίνημα, αρκετοί άλλοι σύντροφοι φαίνονται διστακτικοί στο να συμμετάσχουν στο νέο κίνημα. Μερικοί τονίζουν την παρουσία των ρεφορμιστικών και των μεσοαστικών στοιχείων όπως οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ) στο κίνημα, άλλοι μιλούν για την απροσδόκητη υποστήριξη των ακροδεξιών ομάδων, όπως φασιστών και φονταμενταλιστών ισλαμιστών για την «αντι-παγκοσμιοποίηση» και για άλλοι είναι καχύποπτοι όσον αφορά το ρόλο των δεξιών συνδικαλιστών ηγετών στο κίνημα.

Αυτοί οι φόβοι είναι, βέβαια, υπαρκτοί και αξιόλογοι. Αλλά δεν θα πρέπει να χρησιμοποιούνται ως λόγοι ώστε να μην αναμειγνυόμαστε στο κίνημα της «αντι-παγκοσμιοποίησης». Το νέο αυτό κίνημα αντιπροσωπεύει μια σπουδαία ανάπτυξη για την διεθνή εργατική τάξη και μια αρκετά μεγάλη ευκαιρία για το αναρχικό κίνημα στην αυγή του 21ού αιώνα. Αδράχνοντας την ευκαιρία, αναμειγνυόμενοι, και μορφοποιώντας το κίνημα, αυτή είναι η καλύτερη ευκαιρία που μας παρουσιάζεται σήμερα για να εμφυτεύσουμε τον αναρχισμό μέσα στην εργατική τάξη και να αναδειχθούμε στη θέση που μας αρμόζει ως ένα κίνημα εκατομμυρίων, ένα κίνημα που μπορεί να βοηθήσει στο σκάψιμο του τάφου του καπιταλισμού.

Όταν, πάντως, μπαίνουμε στο κίνημα της «αντι-παγκοσμιοποίησης», πρέπει να μπαίνουμε ως συνειδητοί αντικαπιταλιστές. Η «αντι-παγκοσμιοποίηση» είναι ένας ασαφής όρος που εισάγει την αντίσταση στον καπιταλισμό σε κάθε παγίδα. Αρκετές όψεις της παγκοσμιοποίησης – εάν με αυτή εννοούμε την δημιουργία ενός αυξητικά ενοποιούμενου παγκόσμιου οικονομικού, πολιτικού και κοινωνικού συστήματος – πρέπει να τύχουν καλής υποδοχής από τους αναρχικούς. Η κατάρρευση των κλειστών εθνικών πολιτισμών, η μεγαλύτερη διεθνής επαφή μεταξύ των ανθρώπων, η συνείδηση της ύπαρξης «πολιτών του κόσμου», το ενδιαφέρον για μια παγκόσμια ανάπτυξη... όλα αυτά είναι θετικά. Δεν πρέπει να ευθυγραμμιζόμαστε με εκείνους οι οποίοι, κάτω από τα συνθήματα της «κυριαρχίας» και της «εθνικότητας», καλούν σε μια ενίσχυση της εθνικής κουλτούρας, της εθνικής τροφής, κλείνοντας τα σύνορα σε «εξωτερικές» επιδράσεις και πάει λέγοντας. Αυτή η άποψη – ακόμα κι αν ντύνεται με τον μανδύα του «αντι-ιμπεριαλισμού» – είναι ξενοφοβική και οδηγεί κατευθείαν στην υποστήριξη του έθνους-κράτους. Πρέπει να υποστηρίξουμε τις πιθανότητες για μια ανάπτυξη μιας κοσμοπολίτικης διεθνούς κουλτούρας, την παγκοσμιοποίηση της εργασίας και του εργατικού κινήματος που αναδύονται από την παγκοσμιοποίηση.

Σε τοπική κλίμακα πρέπει να είμαστε αντίθετοι σε θρησκευτικούς φονταμενταλιστές, εθνικιστές και φασίστες, των οποίων το πρόβλημα με την παγκοσμιοποίηση είναι ότι εισάγει τον κόσμο σε νέες ιδέες που αντιμάχονται τις προκαταλήψεις και τις ανάλογες πολιτιστικές τους πρακτικές. Η κουλτούρα δεν είναι στατική. Αλλάζει και αναμορφώνεται διαμέσου των αγώνων και εμείς οι αναρχικοί πρέπει να αμυνόμαστε μόνο υπέρ αυτών των στοιχείων μιας εθνικής κουλτούρας που είναι προοδευτικά και περισσότερο κοντά στην εργατική τάξη. Σε αυτό που οι αναρχικοί αντιτίθενται είναι η νεο-φιλελεύθερη, καπιταλιστική όψη της παγκοσμιοποίησης. Αντιτίθενται στις επιθέσεις στους μισθούς, στις συνθήκες εργασίας και κοινωνικής πρόνοιας, επειδή αυτές βλάπτουν την εργατική τάξη και επειδή αυτά είναι τα ενδιαφέροντα των καπιταλιστών. Αυτοί οι καπιταλιστικές όψεις της παγκοσμιοποίησης είναι ένας διεθνής ταξικός πόλεμος που έχει τις ρίζες του στον καπιταλισμό και στην παρούσα κρίση του της κερδοσκοπίας. Παρά τις αντιρρήσεις για τον υπερβολικό θόρυβο για μια «νέα οικονομία» και τη «νέα ευημερία», ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση από το 1973 περίπου. Η μέση ανάπτυξη στην Δύση στη δεκαετία του '50 ήταν γύρω στο 5% το χρόνο, το '70 έπεσε στο 2% και το '80 στο 1%. Και έτσι οι μεγάλες επιχειρήσεις προσπαθούν να αναδιοργανωθούν για να επιβιώσουν και ανανεώνουν τα κέρδη τους διαμέσου της εμφύτευσης του νεοφιλελευθερισμού, της τυχαίας (casual) εργασίας, της ιδιωτικοποίησης, των υπεργολαβιών, των περικοπών στα κοινωνικά επιδόματα, των οπισθοδρομικών αναβαθμίσεων του φορολογικού συστήματος και της απορύθμισης εργασίας και χρήματος. Η πολιτική αυτή είναι η πολιτική των κυρίαρχων τμημάτων της καπιταλιστικής τάξης – των γιγαντιαίων πολυεθνικών επιχειρήσεων.

Το καπιταλιστικό έθνος-κράτος δεν είναι το θύμα της καπιταλιστικής οργάνωσης, όπως λένε μερικοί – συνήθως κινούμενοι από μια εθνικιστική, κρατικο-καπιταλιστική ή ρεφορμιστική άποψη – όταν υποστηρίζουν ότι η ανάπτυξη των μεγάλων εταιριών και των τεράστιων πολυμερών θεσμών όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) και ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) οδηγεί στην απώλεια της «κυριαρχίας» εκ μέρους ενός, υποτίθεται αθώου, έθνους-κράτους, το οποίο «εξαναγκάζεται» να προσαρμοστεί στη «νέα πραγματικότητα» της «παγκοσμιοποίησης».

Αυτού του είδους τα επιχειρήματα έχουν μερικές σοβαρές πολιτικές επιπτώσεις. Εκτρέπουν την προσοχή από το ρόλο του έθνους-κράτους στην εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης αναδιοργάνωσης. Επίσης, τείνουν να δείξουν ότι το έθνος-κράτος – «το δικό μας έθνος-κράτος – είναι ένα αθώο θύμα με το οποίο «πρέπει να συμμαχήσουμε και να το υπερασπίσουμε από την «εξωτερική» παγκοσμιοποίηση».

Αντίθετα, οι αναρχικοί αναγνωρίζουν ότι το έθνος-κράτος είναι από τους κύριους κατασκευαστές της παγκοσμιοποίησης και, συγκεκριμένα, της καπιταλιστικής πλευρά της παγκοσμιοποίησης. Το Δ.Ν.Τ., η Παγκόσμια Τράπεζα και ο Π.Ο.Ε. είναι οργανισμοί που αποτελούνται από έθνη-κράτη ως μέλη, όπως είναι και ο Ο.Η.Ε. Είναι το έθνος-κράτος που έχει θέσει σε εφαρμογή τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις εναντίον της εργατικής τάξης σε όλο τον κόσμο. Είναι το έθνος-κράτος που έχει επιτρέψει τις γιγάντιες πολυεθνικές να λειτουργούν σε παγκόσμια κλίμακα, με την απογύμνωση των κλειστών εθνικών οικονομιών την περίοδο 1945-1973, με τη χαρακτηριστική σκέψη ότι «ό,τι είναι καλό για τη Φορντ είναι και για την Αμερική».

Είναι η νεοφιλελεύθερη αναδιοργάνωση που εφαρμόστηκε και ενισχύθηκε από το έθνος-κράτος το οποίο έχει καταστήσει δυνατό για την διεθνή αγορά εργασίας, τις διεθνείς κινήσεις του κεφαλαίου και τις πολυεθνικές αλυσίδες παραγωγής, να αναδυθούν στην κλίμακα στην οποία βρίσκονται σήμερα. (Συμπεριλαμβάνω εδώ και αρκετές χώρες του Τρίτου Κόσμου, μαζί και τη δική «μου», τη Νότια Αφρική. Είμαστε μάρτυρες του γεγονότος ότι η νοτιοαφρικανική καπιταλιστική κυβέρνηση έχει μειώσει τους δασμούς γρηγορότερα απ' ό,τι απαιτεί ο Π.Ο.Ε. Όταν ο Π.Ο.Ε. ζήτησε από τη Ν. Αφρική να ανοίξει την υφαντουργία της σε 12 χρόνια, οι κυβερνήτες μας προθυμοποιήθηκαν να το κάνουν σε 8 χρόνια! Έτσι, η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση δεν είναι κάτι απλώς που «μάς» επιβάλλεται από το παγκόσμιο σύστημα, τον ιμπεριαλισμό κ.λπ., αν και αυτό παίζει ένα ρόλο. Το έθνος-κράτος είναι μέρος του όλου προβλήματος. Ο ένας είναι χειρότερος από τον άλλον σ' αυτή τη σχέση.

Γι' αυτό οι αναρχικοί δεν συμφωνούν με ανθρώπους, όπως ο Ραλφ Νάντερ, ο οποίος μας λέει: «Ψηφίστε με, για να μπορέσω να σώσω τη δημοκρατία μας από τις μεγάλες εταιρίες», επειδή οι αναρχικοί γνωρίζουν ότι ο ρόλος του Κράτους είναι να εξυπηρετεί αυτές τις εταιρίες. Αυτό είναι που κάνει το Κράτος! Και εδώ είναι που διαφωνούμε με αυτούς οι οποίοι πιστεύουν ότι το κράτος είναι σύμμαχος των εργατών και των φτωχών στον αγώνα τους εναντίον της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Κι έτσι, οι αναρχικοί δεν μπορούν να συμφωνήσουν με την ιδέα μιας συνεργασίας

δεξιάς-αριστεράς εναντίον της παγκοσμιοποίησης ή με το φιλελεύθερο μύθο ότι τώρα έχουμε «ξεπεράσει την αριστερά και τη δεξιά». (Και αυτό φάνηκε στις διαδηλώσεις του Σηάτλ. Οι φιλελεύθεροι είχαν μεν ήδη έτοιμο το πρόγραμμα του μισο-φασίστα Πατ Μπουκάναν, αλλά, από την άλλη, κλαψούριζαν όταν οι αναρχικοί επιτέθηκαν στη Niketown).

Αγωνιζόμαστε ενάντια και έξω από το Κράτος, προσπαθώντας να οργανωθούμε διεθνώς. Είναι αλήθεια ότι τα φτηνά εισαγόμενα προϊόντα απειλούν τις θέσεις εργασίας στη χώρα μας. Αλλά η λύση δεν είναι να καλούμε το κράτος να απαγορεύει αυτά τα προϊόντα. Είναι να οργανώσουμε τους εργάτες σε όλες τις εταιρίες, σ' όλο τον κόσμο. Αγωνιζόμαστε για μια διεθνή εργατική ενότητα, για ένα διεθνή μίνιμουμ μισθό, διεθνείς συνθήκες εργασίας και ποτέ για απαγορεύσεις προϊόντων και εθνικό προστατευτισμό.

Οι αναρχικοί επιζητούν την αυτοδιεύθυνση και την ταξική πάλη, παρά να «αγκαλιάσουν» το σύστημα. Οι αναρχικοί επιζητούν να οικοδομήσουν αυτοδιευθυνόμενες μορφές αγώνα και δράσης, αντί να εναποθέτουν τις ελπίδες τους στους τεχνοκράτες, στις εκλογές ή στην κυβέρνηση «μας». Με βάση αυτά η χρήση της βίας είναι ένα ζήτημα τακτικής φύσης, αλλά όχι το πρωταρχικό. Οι αποκλεισμοί και οι φωτιές είναι επιλογές που ακολουθούνται ανάλογα με τις περιστάσεις και αυτό είναι ακριβώς κάτι που οι φιλελεύθεροι κι οι ειρηνιστές δεν θέλουν να βλέπουν.

Πρέπει να εισέλθουμε στο νέο κίνημα της αντι-παγκοσμιοποίησης. Είναι αλήθεια ότι είναι γεμάτο από ρεφορμιστές και μεσοαστικά στοιχεία. Αλλά αυτό είναι ακριβώς για το οποίο πρέπει να αναμειχτούμε σ' αυτό. Το να σταθούμε πίσω είναι σαν να χαρίζουμε το κίνημα, με την τεράστια επαναστατική του πιθανότητα, στους μεσοαστούς και τους ρεφορμιστές. Είναι σαν να παραιτούμαστε από τη επαναστατική μας υποχρέωση να αναμειξουμε τον επαναστατικό αναρχισμό με τους αγώνες της εργατικής τάξης και να προλάβουμε την πιθανότητα η εξέγερση των σκλάβων να χρησιμοποιηθεί ξανά για μια άλλη ελίτ να έρθει στην εξουσία. Έτσι, το ζήτημα δεν είναι εάν πρέπει να συμμετέχουμε στο εν λόγω κίνημα ή όχι, αλλά με ποιο τρόπο θα συμμετέχουμε.

Οι στόχοι της αναρχικής συμμετοχής είναι βεβαίως:

1) Να προωθήσουμε την αυτοδιεύθυνση των αγώνων. Σε κάθε σημείο και περίπτωση, οι αναρχικοί πρέπει να αγωνίζονται για οργανωτικές μορφές, μορφές διαμαρτυρίας, αλλά και μορφές ανάληψης αποφάσεων που να έχουν άμεση σχέση με την δραστήρια συμμετοχή της εργατικής τάξης και να παρέχουν την ευκαιρία για την τάξη αυτή να αυτοδιευθύνει τον αγώνα της, να κερδίζει εμπιστοσύνη και να αγωνίζεται από τα κάτω.

Αυτό σημαίνει: · Καταλήψεις, παρά ελιτίστικο σαμποτάζ.

· Πορείες, διαδηλώσεις και εξεγέρσεις, παρά υπεράσπιση της πολιτικής.

· Επιτροπές δράσης λειτουργώντας διαμέσου εντολών (mandate) και αξιοπιστίας μέσα από συγκεντρώσεις και διασκέψεις, παρά μια αντιπροσωπεία ενός μικρού αριθμού ηγετών.

· Αποκεντρωμένες συνεργασίες που να επιτρέπουν τη μεγαλύτερη πρωτοβουλία από τα κάτω.

· Οικοδομώντας την αγωνιστική ικανότητα των οργανώσεων με την προώθηση οριζόντιων συνδέσμων ανάμεσα στις ομάδες και με την εξασφάλιση της πλατύτερης διασποράς των πληροφοριών στα μέλη της βάσης της όλης οργάνωσης.

· Αγώνες και αιτήματα που να προωθούν τον ταξικό ανταγωνισμό και να καταδεικνύουν την ταξική βάση του νεοφιλευθερισμού. Μπορούμε να αναπτύξουμε «ρεφορμιστικά» αιτήματα με μια γέυση ταξικού πολέμου. (Για παράδειγμα, ας πάρουμε μια εταιρία που βρίσκεται σε οικονομική κρίση. Τα αφεντικά θα πουν «ας σώσουμε χρήματα με την απόλυση εργατών και τη μείωση της δουλειάς». Οι αναρχικοί αγωνιστές, αντίθετα, θα πρέπει να αναπτύξουν το προφανές «ρεφορμιστικό» αίτημα να περικοπούν οι μισθοί των διοικητικών στελεχών κατά 80%. Αυτά

Αυτό θα καταδείξει την άδικη φύση του συστήματος, το ταξικό χάσμα στους μισθούς και την άρνηση των αφεντικών να σκεφτούν πραγματικά για εναλλαγές – επειδή σίγουρα δεν θέλουν να το σκεφτούν – κάτι που θα βαθύνει την ταξική πόλωση!).

2) Αγώνας κατά της κυβέρνησης. Οι αναρχικοί πρέπει να μάχονται ενάντια στον εθνικό προστατευτισμό, ενάντια σε επιχειρήματα εναγκαλισμού με το τοπικό κράτος, ενάντια στα καλέσματα προς το κράτος να «σταθεί εμπόδιο» στο κεφάλαιο, ενάντια στις πολύ-ταξικές συνεργασίες και σ' αυτά για εθνικοποίηση. Αντίθετα, η έμφασή μας πρέπει να είναι στην προώθηση της αυτοχειραφέτησης της εργατικής τάξης διαμέσου των ίδιων της των αγώνων, οργανώσεων και προσπαθειών, στην ανάγκη να κινητοποιηθούμε ενάντια στο κράτος και για τον ταξικό αντικαπιταλισμό.

Αυτό σημαίνει: · Ανάπτυξη πρακτικής διεθνούς αλληλεγγύης με τους εργάτες των διαφόρων επιχειρήσεων και των υπεργολαβικών εταιρειών διαμέσου εκστρατειών, δράσεων κ.λπ. και της πληροφόρησης ως μέρους της συνολικής προοπτικής του να κερδηθούν διεθνείς εργατικές συνθήκες (έναν παγκόσμιος μίνιμουμ μισθός, παγκόσμιες βασικές συνθήκες εργασίας κ.λπ.) και παγκόσμιος συνδικαλισμός στη βάση. Αυτή είναι η πραγματική εργατική βάση για να εναντιωθούμε στα φτηνά εισαγόμενα προϊόντα. Καλύτεροι μισθοί για όλους, παρά από έναν αγώνα στη βάση όπου βλέπουμε ποιος μπορεί να κερδίσει ή ένα σοβινιστικό προστατευτισμό.

· Ρυθμίσεις των εργασιακών συνθηκών σε εργατική βάση, διαμέσου της πρακτικής αλληλεγγύας δράσης παρά μέσω εκκλήσεων στον Π.Ο.Ε. κ.λπ., να ενισχύσει τα εργατικά στάνταρντ διαμέσου ενός κοινωνικού όρου για συμφωνίες ελεύθερου εμπορίου κ.λπ.

· Να καταδειχτεί η ταξική βάση του νεοφιλελευθερισμού ως μια προσπάθεια να μειωθούν οι μισθοί και να χειροτερέψουν οι συνθήκες εργασίας και άνοιγμα της οικονομίας στην ιδιωτικοποίηση. Οι αναρχικοί πρέπει να αναπτύσσουν αιτήματα για εργατική και κοινοτική αυτοδιεύθυνση των κοινωνικών υπηρεσιών και της υποδομής και το δικαίωμα της εργατικής τάξης για μια αξιοπρεπή ζωή.

Ο στόχος αυτών των τακτικών και των αιτημάτων είναι απλός. Αυτά τα ζητήματα τίθενται μπροστά μας ως μέσα ανάπτυξης μιας δυναμικής, δημοκρατικής και διεθνιστικής εργατικής συσπείρωσης βασισμένης στα συνδικάτα, αλλά ακόμα και μέσα από τη συμμετοχή διαφόρων κοινοτήτων, ανοικιαστών, σπουδαστών και άλλων κατηγοριών.

Παραπέρα, αυτά τα ζητήματα είναι, επίσης, μέσα για να προωθηθεί η ανάπτυξη μιας ελευθεριακής και αντικαπιταλιστικής συνείδησης διεθνούς φύσης των εργατικών αγώνων, η αντίθεση ανάμεσα στην εργατική τάξη, από τη μια μεριά, και στο κράτος και το κεφάλαιο από την άλλη και μια γενικότερη εμπιστοσύνη και πίστη στην επιθυμητότητα, αναγκαιότητα και πιθανότητα ενός αυτοδιευθυνόμενου ακρατικού σοσιαλισμού (δηλαδή, της αναρχίας).

Αρκετοί στο κίνημα της «αντι-παγκοσμιοποίησης» δεν θα δεχτούν αυτούς τους στόχους και αυτό γιατί ακριβώς η παρέμβασή μας στο αντι-παγκοσμιοποιητικό κίνημα ως αγωνιστές με καθαρές ιδέες και τακτικές είναι τόσο ζωτική.

Και επίσης γιατί εμείς οι αναρχικοί χρειαζόμαστε πολιτικές οργανώσεις με θεωρητική και τακτική ενότητα και συλλογική υπευθυνότητα, ομάδες σαν κι αυτές που προτάθηκαν από τον Νέστορα Μάχνο και τον Πίτερ Αρσίνοφ, μέσα από την Οργανωτική Πλατφόρμα των Ελευθεριακών Κομμουνιστών, το 1926. Ενότητα, καθαρότητα, αφοσίωση, ενάντια σε ένα μεγάλο, δυναμικό και πεπεισμένο καπιταλιστικό εχθρό. Μπορούμε να νικήσουμε.

* Ο Lucien van der Walt είναι μέλος της ομάδας Bikisha της Αναρχικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας Zabalaza της Νότιας Αφρικής. Κείμενά του έχουν επανειλημμένα δημοσιευθεί σε αγγλόφωνα αναρχικά κομμουνιστικά έντυπα. Το κείμενο αυτό δημοσιεύθηκε στο 1ο τεύχος του περιοδικού «North Eastern Anarchist» (NEA) της North Eastern Federation of Anarchists Communists (NEFAC), που δραστηριοποιείται στις βόρειες ΗΠΑ και τον Καναδά.